

че си сиромашъ. Добръ ли ще ти бжде, ако имашъ голѣмо богатство и бждешъ въ положението на натоварено магаре? Казвамъ: сиромашията е най-голѣмото богатство, най-голѣмото благо въ свѣта. Коя сиромашия? Азъ говоря за онази сиромашия, при която човѣкъ съ жажда, съ благоговение очаква да дойде великото въ свѣта. Въ това седи смиренieto на човѣка. Никой нѣма право да изтрива хубавитѣ нѣща!

Казвамъ: въ всѣка душа има хубави, богати условия за бждещето. При най-голѣмото си нещастие, при най-голѣмата си несполука благодари на Бога за всичко това и си кажи: „Азъ ще докажа на Бога, че имамъ любовъ къмъ Него.“ Ако не можете да носите страданията си, въ какво ще покажете вашата младостъ? Азъ наричамъ „млади хора“ тия, които геройски могатъ да носятъ най-голѣми страдания. Герои трѣбва да бждете! Само по този начинъ ще се подмладите. Дойде ли ви нѣкое страдание, турете го на гърба си, поносите го малко, а послѣ го свалете на земята прѣдъ себе си, нагостете го, разговорете се съ него, и то ще ви напусне. Страданието се плаши отъ стария човѣкъ. То иска младъ човѣкъ да го носи на гърба си, за да се разговаря съ него и да му обяснява смисъла на страданията. Вие казвате: „Лесно се говори за страданието, но мжно се носи.“ — Герои иска свѣтътъ! Той търси млади, силни хора, съ такива умове, които да обгръщатъ всички умове, и съ такива сърца, които да обгръщатъ всички сърца. Нашето благо е благо за всички хора, и благо на всички хора е и наше благо. Затова всѣки трѣбва да каже: „Азъ затова се родихъ.“ — Защо? — За да живѣя въ безсмъртието. „Азъ затова се родихъ.“ — Защо? — За да живѣя въ редъ и порядкъ. „Азъ затова се родихъ.“ — Защо? — За да живѣя, цвѣтя и зрѣя.

„Затова се родихъ.“ — Защо? — Да свидѣтелствувамъ Истината и да покажа, че това, което Богъ е създалъ, не се разрушава. Слънцето не